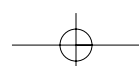
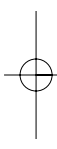
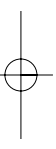

A kilences munka

2008. febr. 10., vasárnap -
2008. febr. 25., hétfő

1

Úgy érezte, ha meg tudja nevezni, irányítani is tudja. Transzgreszív asszociáció? Elég jól hangzik, ám túlzottan tudományos, hogy hasznát vegye. De talán nem is olyan fontos orvosi definíciót adni. Egyedül az számít, milyen hatással van ez rá és a munkájára.

A legegyszerűbb dolgok is beindíthatták – egyetlen ütemnyi zene, egy arc, egy csöpp kis svájci pásztorkutya, amint a járdán végzi a dolgát, vagy az autók füstjének illata. Gyerekek sosem, és ezt még ő is különösnek találta. Korábbi életének csak közvetett emlékei vágták így mellbe. Ahogy ott állt a jéghideg zürichi telefonfülkében és Brooklynba telefonált, már azt sem tudta, ezúttal mi volt a kiváltó ok. Csak azt látta, hogy nincs szerencséje: nem vették fel. Talán elmentek reggelizni. De most mégis jelentkezett a rögzítő. Az a két hang, két nő nevetésének kakafóniája, arra kérte, hagyjon üzenetet.

Letette a kagylót.

Akárhogy is nevezzük, veszélyes dolog ez. Önmagában nem jelent semmit. Egy hirtelen ötletből – vagy talán valamilyen belső késztetésből – eredő telefonhívás egy ilyen szürke vasárnap délután: hazatelefonál, oda, ami már nem az otthona. Nincs ezzel semmi baj. De mikor kinézett a telefonfülke összevissza karcolt üvegén át a Bellerivestrassén járó motorral várakozó fehér furgonra, máris látta a veszélyt. A kocsiban ülő három férfi azon tűnődött, vajon miért kérte, hogy álljanak meg itt, amikor épp dolgozni mennek: a mai feladatuk egy múzeum kirablása.

Egyesek persze nem is bajlódnának azzal, hogy ilyesmin tűnődjenek, mert amikor ilyen gyorsan rohan az élet, hátranézni nem más, mint újra végigrágni magában egy sor morális döntést,

és az egész ügyis csak teljes értetlenséget eredményezne. Ha máshogy döntesz, most máshol vagy. Talán épp Brooklynban, a vasárnapi újságokkal és a beléjük tömködött reklámmellékletekkel hadakozva, fél füllel a feleséged összefoglalóját hallgatnád a művészeti rovatról, a másikkal meg a lányod reggeli tévéműsor-kritikáját. De az az utóbbi három hónapban újra és újra felbukkanó kérdés most is megjelent: *Mégis hogy kerülök én ide?*

A Turizmus első szabálya: ne hagyd, hogy tönkretegyen, mert nagyon is képes rá. Könnyedén tönkretehet. Megtörhet a gyökértelen élet, az egymás mellett futó munkák észben tartása, az empátia kikapcsolása, de különösen ez a megállíthatatlan rohanás előre.

A Turizmusnak ez az átkozott velejárója, a mozgás, viszont ugyanakkor nagy erénye is. Nem hagy időt a nem közvetlenül a túlélésre vonatkozó kérdésekre. És ez a mostani pillanat sem kivétel: kilépett a fülkéből, a metsző hidegben átkocogott az úton, és bemászott az első ülésre. Giuseppe, a vézna, pattanásos képű olasz a kormánykerék mögött rágózott, és mentolos lehetével valamelyest felfrissítette a levegőt; Radovan és Stefan, mindkettő jókora ember, a furgon hátuljában kuporgott egy fából tákolt ülésen.

Egymás közt németül beszéltek, úgyhogy azt mondta nekik:
– *Los.*

Giuseppe már indult is.

Minden Turista kialakítja a maga saját eszköztárát, hogy meg ne fulladjon – egyesek verset szavalnak, mások légzőgyakorlatokat végeznek, vagdossák magukat, egyenleteket oldanak meg, zenét hallgatnak. Ez a Turista valaha szinte elválaszthatatlan volt az iPodjától, de azt békülési ajándékként a feleségének adta, így már csak az emlékeiben meglévő zenére hagyatkozhatott. Miközben végigsuhantak a Zürichi-tó mellett dél felé elterülő Seefeld csupasz, repedezett törzsű fákkal szegélyezett utcáin, egy félig elfeledett dallamot dúdolt a gyerekkorából, a 80-as évekből, és azon gondolkodott, vajon más Turisták hogyan kezelik annak feszültségét, hogy távol vannak a családjuktól. Ostoba gondolat; ő az egyetlen Turista, akinek családja van. Aztán befordultak egy sarkon, és Radovan beleszólt a szorongó gondolatokba:

– Anyám rákos – csak ennyit mondott.

Giuseppe továbbra is a tőle megszokott biztos kézzel vezetett, Stefan pedig egy ronggyal letörölte az olajat a Berettáról, amit a múlt héten a hamburgi piacon vásárolt. Az első ülésről Mr. Winter – mert ők így ismerték, bár Sebastian Hall néven utazott, távol lévő családja pedig Milo Weavernek hívta – hátrapillantott a nagydarab szerbre. Az összefonta két vastag, sápadt karját a hasán, kesztyűs kezével mintha az oldalát masszírozta volna.

– Sajnálom. Mind sajnáljuk.

– Nem azért mondom, hogy balszerencsét hozzon – folytatta Radovan, nehézkes belgrádi akcentusával formálva a német szavakat. – Csak kellett mondanom valamit, mielőtt belevágunk ebbe. Mármost értitek. Ha később már nem tudnék mondani semmit.

– Persze. Értjük.

Giuseppe és Stefan is egyetértően hümmögött.

– Kezelhető? – kérdezte Milo Weaver.

Radovan mintha megzavarta volna a kérdés, ahogy ott ült Stefan meg egy halom összehajtogatott vászonzsák közt.

– A gyomrában van. Túl szétterjedt. Elviszem Bécsbe kivizsgáltatni, de az orvos, úgy tűnik, tudja, mit beszél.

– Sose lehet tudni – jegyezte meg Giuseppe, és befordult a következő faszorba.

– Bizony – szólalt meg Stefan is, aztán visszafordult a fegyveréhez, nehogy valami rosszat mondjon.

– Tudsz figyelni a mai munkára? – kérdezte Milo, mert az ő dolga volt az ilyeneket megkérdezni.

– A harag segít koncentrálni.

Milo ismét végigment velük a részleteken. A terve elég egyszerű, és inkább a meglepetésen, mint a pontosságon múlik. Mindannyian tudták a szerepüket, de ez a Radovan... mi van, ha szegény biztonsági őron tölti ki a haragját? Végül is nála van a fegyver.

– Ne feledjétek, áldozatokra semmi szükség.

Ezt mindannyian tudták, ha másért nem, hát azért, mert Milo egész héten folyamatosan ezt sulykolta beléjük. Gyorsan közös viccé is vált: Mr. Winter az ő Tante Winterjük, idős nagynénikéjük, ő gondoskodik róla, hogy bajba ne kerüljenek. Valójában majd' három hónapnyi munka állt mögötte, amiről a többiek

semmit sem tudtak; és ezek egyikében sem sérült meg senki sem. Nem akarta, hogy ezek az újoncok elrontsák a statisztikáját.

Ez tehát a nyolcas munka. Még nem olyan rég tért vissza a Turizmusba, úgyhogy még számon tudta tartani őket. De ahhoz azért elég régen, hogy elgondolkodjon: ugyan miért ilyen rohadt könnyű mindegyik feladata?

Négyes munka, 2007. december. Owen Mendel, a Turizmus megbízott igazgatója szokásos nyafogó hangján a Nokión: *Kérem, menjen Isztambulba, és vegyen ki az Interbankból 15 000 eurót Charles Little néven. Az útlevelet és a számlaszámot a szállodában találja. Repüljön Londonba, és a London Wall 125 alatt lévő Chase Manhattan bankfiókban nyisson számlát, és tegye be az összeget. Ugyanazon a néven. Nehogy a vámosok megtalálják a pénzt! Gondolja, hogy menni fog?*

Az ember nem kérdezi, miért, mert az nem a Turista dolga. Csak elhiszi, hogy mindez jó célt szolgál, és hogy a nyafogó hang a telefonban Isten hangja.

Kettes munka, 2007. november: *Egy nő Stockholmban. Sigfried Larsson. Két s-sel. A Blasieholmshammenen, a Grand Hótelben. Várja magát. Vegyen neki meg magának is egy jegyet Moszkvába, és gondoskodjon róla, hogy a nő 18-ára odaérjen a Trubnaja ulica 12.-be. Érti?*

Larsson – a hatvanéves nemzetközi kapcsolatok-professzor – egészen megdöbbsent, és persze örült is, hogy micsoda feneket kerítettek az ügynek.

Gyerekjáték mindkettő, harmadosztályú nagykövetségi aszisztenseknek való.

Ötös munka, 2008. január: *Ez kényesebb kissé. A név Lorenzo Peroni. Rómában, elég nagyban kereskedik fegyverrel. A részleteket sms-ben. Egy dél-koreai vásárlóval találkozik Montenegróban, név szerint Pak Dzsin Mjunggal. Azt akarom, hogy ne tévessze szem elől egészen onnan, hogy 8-án kilép otthonról odáig, hogy 15-én hazaér. Nem, mikrofonokkal ne foglalkozzon, azt már elintéztük. Csak tartsa szemmel, és gyakorolja a fényképezést.*

Mint kiderült, Pak Dzsin Mjung nem is fegyvereket vásárolt, pusztán Peroni számos szeretőjének egyike. A fényképeknek legfeljebb az angol bulvárlapok vehették volna hasznát.

Így ment ez. Még egy értelmetlen megfigyelés Bécsben, egy lezárt, nagyalakú boríték postára adása Berlinben, bizonyos

Theodor Wartmüllernek, Münchenbe; egy egynapos megfigyelés Párizsban, és egyetlen gyilkosság, a hó elején. Ez utóbbi parancsot sms-ben kapta:

L: George Whitehead.
Veszélyes lehet. Csüt.-től egy
hétig Marseilles-ben.

George Whitehead egy londoni bűnszövetkezet keresztapája: úgy hetvenévesnek nézett ki, bár közelebb állt a nyolcvanhoz. Nem is kellett fegyver, csak meg kellett lökni kicsit a szálloda szaunájában. A feje a fal nedves deszkáihoz csapódott; az agyrázkódás után pedig már nem is tért magához.

Nem is nagyon *éreződött* gyilkosságnak.

Mások talán örültek volna, milyen egyszerű, jelentéktelen megbízásokat kapnak. Milo Weaver – más néven Sebastian Hall, avagy Mr. Winter – azonban nem tudott megnyugodni, mert az egyszerűség, a jelentéktelenség csak egy dolgot jelenthetett: rajta tartják a szemüket. Tudják, legalábbis sejtik, hogy nem csak és kizárólag a Céghez hű.

És most ez az újabb próba. *Szedjen össze egy kis pénzt. Legjobb lenne úgy húszmillió, de ha csak ötöt vagy tizet sikerül, megértjük.*

Dollárban?

Igen, dollárban. Ez probléma?